

tot de la fàbrica, á Alcoy, per haverlo despatxat.

Alguns ressentiments devia haberhi tal volta pensareu, pro si per ressentiments, injustícias y arbitrarietats que hi ha dins lo trevall, s'executés al causant ¡que'n quedarian poch de directors!

Ni per remey.

En La Goulette, prop de Tunis varen sorprendre a un *Hermano* ¡manol de la doctrina cristiàna al moment que cometia actes obscenos ab noys que tenia á sa custodia.

El sátir, es á la garjola,

¡Pobret! Pot ser ell s'entretenia inculcant las teorías d'en P. Román

Per los noys es trist, ¡tant bé que hauria estat per los pares!

Perqué ls hi confían.

Els frares lletosos, ó sigan els de la llet, demostraren tenir molt poca educacio.

En una vinya prop dels Caputxins, no se si buscant la perduda, tot furgán ab lo bastó per tot arreu arribaren á un lloch ahont feya beguda un pagés que lo furgaren fins dessota l'assiento sens dirli paraula.

No sé si buscaban una mina que diuhen si per alli hi há; ó be'l cuarto fosch d'

«El pobre pagés,
tenia una filla...»

Diumenge va haberhi un fort escándol á L'Unió Liberal, puig un ex-soci de una de las seccions volia pagar lo que debia perque l'extrayessin del cuadro d'honor (falta de pago), lo que no se li aceptá.

Aquesta gent deuhen tenir el gust de no cobrar los dentes, pel capritxo d'alabarse ó per denigrar á qui'ls dougni la gana.

Segons l'interessat, lo varen volguer expulsar de la Societat per forsa, puig ell diferentas vegadas intentaba pagar al conserge, y'l des-

pedia ab evasivas.

Recullirem datos per porter á aquet freret de conserge al lloch que mereix, puig ja 'n tenim algún ó alguns.

A tot farsant ¡A la barra!

Ab sentiment hem sabut que alguns federals s'han ressentit, per haber portat á la barra á en Fontcuberta en el número passat creyentse que ho feyam per afectar al partit federal.

Per tranquilitat dels mateixos, fem constar que'n nostre periòdich, no fem política exclusiva, que sols es un periòdich de batalla contra lo indigne y contra la immoralitat administrativa.

No fem ni combatim ideas, sols ataquem personalismes, acceptant l'ajuda dels federals com de tothom per aquest sentit.

Els pobres del Hospital d'aquesta vila que pot ser esperaban poguer tocar algun centimet per passar la Pascua, pobrets, no n'hi haurá de cuits.

¿Perqué? Un va dirme que'ls de L'Unió no ho volian, pró ¡cál no ho crech.

Els músichs de «La Catalana» organisaban un envelat per ferhi ball el dia de l'Ascensió á benefici dels pobres y's comprometian passar per las personas mes significadas á fer una recapta que élls creyan que'ls daria gran resultat, puig coneixien els ánims ja d'alguns y per tal motiu demanaren permís y concessió per ferho á la Plassa de la Corona en el lloch del mercat de patatas, ja que com tothom sap en aquet mercat no s'hi fa res.

En tal lloch s'hi montaria un café pel citat dia, concedint lo cafeté cinch céntims per beguda á benefici també dels pobres, pro fillets l'arcalde no ho vol, ¡ey! á no ser que'l fassin á la plassa de la trapadella, vull dir, del Cuartel ó la de la Montanya?

O á las illas Filipinas, dich jo.

Y palpantme llarga estona per tot lo cos, vareig convencem al fi de que no havia mort.

* * *

¡Quin horror! ¡Oh! ¡Aquell terrible Fray Bassili, 'l meu verdugo; aquella fera en-sotánada era ma constant pesadilla!...

Setze nits feya aquella que'l siniestre Fray Bassili va assassinar ab sas unglas de tigre, á mon amich Antonet, ignocenta criatura d'uns vuit anys.

Cada dia sobre las set de la tarde, hora en que 'm portaban el negre tros de pa y el asquerós pot d'aigua, Fray Bassili solia dirme: «Tingui compte ab lo que V. enrahona. Si no fos perquè'l pare seu dona producte á la comunitat ab la compra de varias mercancias «ja l'hauria estrangulat.»

Y aquestas paraules marcadas á mon

S'ha personat en nostra Redacció lo señor Gregori Pibernat ab una memoria y datos concrets d'una infinitat de vejámens de que fou víctima durant sa permanencia en la Orquesta «Moderna Catalana» per part d'un dels mes caracterisats cacichs de la vila, secundat per alguns particulars y algún músich encar que inconscientment.

Sembla mentida que homes de tanta importancia y tant grans en significació siguin tant petits en conciencia.

¡Y pensar que á vegadas son los que regeixen los destins d'un poble!

Repasat ne farém dos cuartos, puig no podem deixar impunes cap infamia siga qui siga qui l'haigi comesa.

Sabem de bona tinta que aqui tenim un grupo constituhit de donas lliures que tractan d'emanciparse, ó mes ben dit, ja están emancipadas del jou clericalesch.

Endevant sempre, y no vos fassin por las supersticions d'aquesta gent negre de vestimenta y d'esprit, que si lluiteu ab valentia res podran de vosaltres, puig no hi ha res que'ls espanti tant com la llum de la vritat.

En Pey Ordeix abans de vencel deya: «repareu en una habitació que no hi entri claror de cap classe, que sols hi haigi despullas del abandono y venreu los escarbats com s'ensenyoreixen d'ella; entreuhi ab un llum cualsevol y veureu com espatarrats fugen sens sapiguer lo que'ls passa,» y aixis son las religions que sols medran en la foscor de la ignorancia.

Nostre mes decidit apoyo incondicional.

AVÍS: Com á especie de Folletí traduhim un trevall inédit d'un ex-reclós en un convent d'Orán (Africa Francesa).

El lector que jutji lo que son aquestas sagradas mansions.

cervell á forsa de repetirlas, m'acudían sempre 'n tropell ab sinistra persistencia.

Aquella nit, la del insomni, ants d'anar á dormir habia ja sigut estrenat ab una serie de garrotadas per no sapiguer las lletanias.

Cuan descansaba de las fatigas de tals martiris, era cuan de repent me semblaba que Fray Bassili, estenen sas mans ab ademans d'extrangularm me deya: «Fora de consideracions. Ja m'he cansat de tá rebeldia».

Y revolcantme ab angunia sobre mon llit me baix incorporá 'n ell cridant ¡assessinol!.....

* * *

No pugué dormir mes: eran las duguas de la matinada.

(Continuará)

Memorias de un ex-pensionista

MISTERIS DEL MEU CONVENT

¡Assessiu! Vareig cridar ab tota la forsa de mos pulmóns. Y de un salt vareig incorporar-me sobre'l meu llit.

Aterrat miraba á totas parts: á ningú distingia. Induptablement lo roncar dels companys de dormitori podian assegurar que's tractaba d'un somni.

Si; alló habia sigut un somni terrible: encar me trobava viu.